

בבית המשפט העליון
בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 2254/24

אבו מוסא,

על ידי ב"כ נדיה דקה ואח'

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200

טל': 02-6283555; פקס: 02-6176317

העותר

נ ג ד

1. **צבא ההגנה לישראל**

2. **קצין משטרה צבאי ראשי**

3. **נציב שירות בתי הסוהר**

4. **המטה לביטחון לאומי**

5. **היועצת המשפטית לממשלה**

6. **הפרקליטה הצבאית הראשית**

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים, ירושלים

טל': 073-3925084; פקס: 02-6467011

המשיבים

תגובה מקדמית מטעם המשיבים

1. בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד (כ"י השופט י" כשר) מיום 17.3.24, מתכבדים המשיבים להגיש תגובה מקדמית, כדלקמן.
2. העתירה דנן היא עתירה למתן צו "הביאס קורפוס" שיורה למשיבים להודיע האם העותר מצוי בחזקתם ובאילו נסיבות. עוד מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים להודיע מיהו הגורם האחראי על מסירת המידע ביחס לעותר ולאפשר בידו להיפגש עם עורך דין.
3. כבר בפתח הדברים יצוין, כי העתירה דנן אינה אלא חוליה נוספת המצטרפת לסדרת עתירות קודמות דומות שהוגשו בחמשת החודשים האחרונים על ידי המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר (להלן: **המוקד**), או באמצעותו (בג"ץ 7439/23 **אלואחד נ' צבא הגנה לישראל** (31.10.23) (להלן: **עניין אלואחד**); בג"ץ 7637/23 **קשטה נ' צבא הגנה לישראל** (6.11.23) (להלן: **עניין קשטה**); בג"ץ 7946/23 **אבו עאבד נ' צבא הגנה לישראל** (13.11.23) (להלן: **עניין עאבד**); בג"ץ 9021/23 **ואדי נ' צבא ההגנה לישראל** (18.2.24) (להלן: **עניין ואדי**)). עתירות אלו, אשר סעדיהן היו דומים לסעדים המבוקשים בעתירה דנן, נדחו על-ידי בית המשפט הנכבד, פעם אחר פעם, בפסקי דין מנומקים ומפורטים. כפי שיבואר בסמוך, עמדת המשיבים היא כי דין עתירה זו להצטרף לקודמותיה ולהידחות גם כן.

4. שרשרת עתירות זו, הסעדים שהתבקשו בהן, ופסקי הדין של בית המשפט הנכבד שניתנו בהן, פורטו בתגובה המקדמית מטעם המשיבים לעתירה בבג"ץ 9021/23 ואדי נ' צבא ההגנה לישראל (18.2.24) – עתירה אשר נדחתה אף היא, בשל העובדה שהיא כרכה נושאים שונים ונפרדים.

5. בנוסף לאמור, יצוין כי בפני בית המשפט הנכבד תלויות ועומדות שתי עתירות פרטניות נוספות אשר בעניינן התבקשו סעדים זהים ביחס לעותרים שנעצרו אגב פעילות כוחות הביטחון ברצועת עזה; בג"ץ 1698/24 קולאב נ' צבא ההגנה לישראל; בג"ץ 1730/24 לונד נ' צבא ההגנה לישראל. ביום 7.3.24 הגישו המשיבים תגובות מקדמיות מטעמם לעתירות אלו ובמסגרתן פירטו את טעמי דחייתן על הסף. ביום 17.3.24, לאחר שהתקבלה בקשת העותרים להגיב, הוגשה תגובת העותרים לתגובה המקדמית מטעם המשיבים.

כמו כן, הוגשו שורה של עתירות פרטניות נוספות עם סעדים דומים או זהים אשר עניינן טרם הוכרע: בג"ץ 1882/24, בג"ץ 1883/24; בג"ץ 1885/24; בג"ץ 1886/24; בג"ץ 1896/24; בג"ץ 1898/24; בג"ץ 2216/24; בג"ץ 2379/24.

6. נעמוד אפוא בקצרה על חוליותיה של שרשרת העתירות שנדחו, תוך שנפנה לכלל האמור בתגובה בבג"ץ 9021/23 המצורפת כאן.

צילום התגובה מקדמית מטעם המשיבים בבג"ץ 9021/23 מצורף ומסומן מש/1.

7. כידוע, ביום שבת, 7.10.23, נפל דבר בישראל כאשר ארגוני הטרור ברצועת עזה יצאו למתקפה רצחנית, במסגרתה פלשו לשטח ישראל כ-3,000 פעילי חמאס, גייהאד אסלאמי פלסטיני (להלן: **הגא"פ**) ואחרים, מן היבשה, האוויר והים; חדרו ליישובי עוטף עזה והדרום ולבסיסי צבא; וביצעו מעשי רצח, טבח וזוועה ביישובים, ירו על הנוסעים בצירים, טבחו במשתתפי מסיבה וביצעו בהם מעשי זוועה, וחטפו בני ערובה לרצועת עזה. במקביל לכך, בוצע ירי מאסיבי של רקטות ופצצות מרגמה, שהסתכם עד כה באלפי שיגורים של נשק תלול מסלול.

8. מתקפה רצחנית זו גבתה את חייהם של למעלה מאלף אזרחים, לרבות אנשי כוחות הביטחון השונים, ואלפים נפצעו. כמו-כן, נחטפו לרצועת עזה מעל 240 אנשים, בהם תינוקות, נשים וקשישים. נוכח האירועים הביטחוניים האמורים, ועדת השרים לענייני ביטחון לאומי החליטה על נקיטת פעולות צבאיות משמעותיות מכוח הסמכות הנתונה לה בסעיפים 40(א) ו-40(א1) לחוק יסוד: הממשלה, בשל המלחמה שנכפתה על מדינת ישראל באמצעות אותה מתקפת טרור רצחנית מרצועת עזה. מאז, נמצאת מדינת ישראל במערכה ביטחונית קשה ורב זירתית ברצועת עזה, בגבול הצפון ובחזיתות נוספות. במסגרת זו, גויסו מאות אלפי אנשי מילואים אשר עודם מגויסים בזירות השונות. מאות אלפי ישראלים פונו מבתיהם ושוהים במגורים זמניים.

9. בית המשפט הנכבד כבר נדרש בפסיקתו למערכה קשה זו. ראו למשל, סעיף 8 לפסק הדין בבג"ץ 7439/23 **אלואחד נ' צבא הגנה לישראל** (31.10.23) (להלן: **עניין אלואחד**):

"בימים נוראים אלה, מנהלת מדינת ישראל מערכה קשה נגד מבקשי נפשה מארגון חמאס השולט ברצועת עזה, אשר שלח את מרצחיו, ועימו 'ערב רב', אספסוף צמא-דם, בבוקר יום 7.10.2023 (חג שמחת תורה) – להשמיד להרוג ולאבד, מנער ועד זקן, טף ונשים".

10. במהלך המלחמה, עצרו כוחות הביטחון תושבי רצועת עזה שעלה בעניינם חשד למעורבות בפעולות האיבה נגד מדינת ישראל. בימיה הראשונים של המלחמה, מדובר היה במעצרים של אלו שפלטו לישראל כחלק ממתקפת הטרור הרצחנית ביום 7.10.23, ובתקופה האחרונה מדובר במעצרים של חשודים שנעצרו במהלך פעולות הלחימה בתוך רצועת עזה.

עצורים אלו מוחזקים מכוח הדין הישראלי, בין אם מכוח חוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים, התשס"ב-2022 (להלן: **חוק הלב"חים**), ובין אם מכוח צווי מעצר פליליים; וככלל הם מוחזקים בתחילה במתקני כליאה צבאיים בעת כליאתם הראשונית ובחינת הצורך בהמשכה; וככל שנדרש המשך כליאתם, הם יועברו להחזקה במתקני שירות בתי הסוהר.

11. העתירה הראשונה בנושא הוגשה לבית המשפט הנכבד ארבעה ימים בלבד לאחר שפרצה המלחמה (ראו לעיל עניין **אלואחד**). בעתירה האמורה, שהוגשה על-ידי המוקד להגנת הפרט (כעותר ציבורי) התבקש צו "הביאס קורפוס" בעניינם של שני עותרים תושבי רצועת עזה, כאשר נטען שהעותרים הפרטניים הם "עיתונאים, שיצאו לאזור מחסום ארז ביום 7.10.23", והעתירה הוגשה בעקבות פנייה של "עמיתם לעבודה" אל המוקד ובקשתו כי יסייע באיתורם.

12. ביום 15.10.23 הגישו המשיבים תגובה מקדמית מפורטת מטעמם. ביום 31.10.23 ניתן פסק דינו של בית המשפט הנכבד **בעניין אלואחד**, הדוחה את העתירה, תוך הטלת הוצאות על העותרים. מפאת הרלוונטיות של קביעות אלו להכרעתו של בית המשפט הנכבד בעתירה דן, נביאן בהרחבה:

"10. המוקד נוטע יתדותיו, כאמור, בהוראות הצו בדבר הוראות ביטחון. דא עקא, הוראות הצו אינן רלבנטיות לענייננו, משני טעמים: ראשית, עינינו הוראות, כי מסירת המידע בהתאם לצו, תיעשה "לקרובי" של העצור ...

11. שנית, הצו בדבר הוראות ביטחון כלל לא חל בענייננו, משום שמצודתו פרוסה על אזור יהודה ושומרון בלבד, הוא פורסם מכוח סמכויות המפקד הצבאי באזור זה, והוראות הדין המיוחדות לו. אין מקום אפוא להידרש להוראות הצו, וזאת, מבלי להביע עמדה לגבי תוכן הוראותיו לגופן. אף פסקי הדין שאליהם מפנה המוקד להגנת הפרט לביסוס חובתם של המשיבים להודיע על מקום מעצרים של תושבים פלסטיניים – עסקו כולם במעצרים של פלסטינים תושבי אזור יהודה ושומרון בלבד, ואינם רלוונטיים לעצורים תושבי רצועת עזה, כאמור.

12. העותרים 1-2 הם תושביה של רצועת עזה (האחד משכונת תל אל-הווא, השני מג'באליה), ישות זרה, עויינת, הנשלטת על-ידי ארגון הטרור הרצחני חמאס. השניים הם נתיניו של שטח אויב.

במספר הזדמנויות עמד בית משפט זה על ההבדל היסודי בין המסגרת המשפטית החלה באזור יהודה ושומרון – ממנה ניסו העותרים לשאוב את הזכות להם טוענים – לבין זו החלה על רצועת עזה. נזכיר בתמצית: לאחר יציאת כוחות צה"ל משטחי רצועת עזה בשנת 2005, חדלה ישראל לקיים בה שליטה אפקטיבית. מדינת ישראל שוב איננה מחזיקה ברצועת עזה בנוכחות צבאית קבועה; ישראל לא מפעילה בה סמכויות שלטוניות; וישנו גורם שלטוני אחר במקום, שהוא בעל היכולת להפעילן. בהתאם, באו לקיצן החובות המעוגנות במשפט הבינלאומי בהתאם לדיני 'התפיסה הלוחמתית' (Belligerent occupation), שאותן נטלה ישראל על עצמה. המעבר מנוכחות ביטחונית ושליטה אפקטיבית, לניתוק פיזי משטח רצועת עזה, תורגם במישור המשפטי, למעבר מהפעלת דיני התפיסה הלוחמתית, להפעלת דיני המלחמה וכללי המשפט הציבורי (בג"ץ 9132/07 אלבסיוני נ' ראש הממשלה, פסקה 12 (30.1.2008); ע"א 993/19 פלוני נ' מדינת ישראל - משרד הביטחון, 31-30, 114 (5.7.2022); רועי שיינדורף וערן שמיר-בורר ("היעדר" התחולה של דיני התפיסה הלוחמתית באשר לרצועת עזה", עיוני משפט מג, 403, 408-421 (2020)). אציין עוד, כי בשנת 2007, בעקבות השתלטותו האלימה של ארגון הטרור חמאס על רצועת עזה, והתגברות פעולות הטרור העוינות נגד ישראל ואזרחיה, הכריזה ועדת השרים לענייני ביטחון לאומי, ביום 19.9.2007, על רצועת עזה כעל 'שטח אויב' (החלטה ב/34 של ועדת השרים לענייני ביטחון לאומי "מדיניות ישראל מול עזה (צבאי ואזרחי)", לעניין סעיף 5ב(א)(1) לחוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה), התשי"ב-1952.

13. המוקד להגנת הפרט, אם כן, לא עמד בנטל להצביע על מקור בדין, המחייב את המשיבים למסור לו פרטי מידע על אודות מקום הימצאם של תושבי עזה העצורים בישראל, שנעצרו אגב פעולה מלחמתית, ובפרט זו שנכפתה עלינו בנוראותיו של יום 7.10.2023.

14. למותר להדגיש, כי אינני נזקק במסגרת זו להיבטים משפטיים אחרים של החזקת עצורים מעזה שנטלו חלק בפעולות איבה נגד מדינת ישראל, שאינם מענייננו כעת (ראו למשל, חוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים, תשס"ב-2002, והתקנות שהותקנו מכוחו).

15. אכן, בהליכים קודמים (עניין המוקד להגנת הפרט (4.8.2014)); עניין אבו רידה), שנדונו כאמור סביב מבצע 'צוק איתן', הביעה המדינה נכונות לאפשר פנייה פרטנית למשל"ט הכליאה, בנוגע לעצורים שנעצרו במסגרת פעולה מלחמתית של ישראל בעזה, וזאת על-ידי קרובי משפחה של העצורים בלבד, ובכפוף להוכחת זיקתם זו. אפשרות זו, הודגש בשעתו, ניתנה לפנים משורת הדין, תוך שהובהר כי אין בה כדי להוות התחייבות כלשהי להתנהלות דומה במצבי לחימה עתידיים, בעזה או בכל טריטוריה עויינת אחרת. אף בענין עטאר, שנדון במהלך מבצע 'עופרת יצוקה', הצהירו המשיבים, כי "ייעשה מאמץ" למסירת שמותיהם של עצורים בלחימה בתוך 48 שעות – קרי, השתדלות ולא חובה, וגם זאת – ברי כי יש לקרוא בכפוף לנסיבות הביטחונית הפרטניות שהתקיימו בעת ההיא. עוד אציין, כי בפסק הדין שניתן בענין עטאר, הבהיר בית משפט זה, כי "אין מקום לקבוע שמידע בעניין זהותם של אלה שנתפסו בעת לחימה ימסר תוך אותה תקופת זמן המתחייבת בעת שגרה" (פסקה 3).

16. חרף דגשים אלו, מנסים כעת העותרים להיבנות מאותה נכונות שניתנה בשעתה, בנסיבות שונות לחלוטין מן המערכה הנוכחית, ולכבול אליה את המשיבים. אותה נכונות, אזכיר, התמקדה אך ורק בקרובי משפחתם של עצורים, ולא בצדדים שלישיים דוגמת המוקד להגנת הפרט, או "עמיתים לעבודה". בשים לב לקביעת, כי מדובר באפשרות שניתנה לפני משורת הדין, במצב דברים אחר, ואינה מעוגנת בדין עצמו, אינני רואה מקום להידרש לטענת העותרים, לפיה יש להרחיב את מעגל המורשים לפנות למשל"ט הכליאה, גם לגורמים שאינם בני משפחה; הידרשות כזו תהא כמגדל פורח באוויר.

17. כפי שהעידו כבר אויבינו הקדומים, "הנה נא שמענו כי מלכי בית ישראל כי מלכי חסד הם" (מלכים א כ, ל"א); האפשרות שניתנה לקרובי משפחתם של עצורים מרצועת עזה, בעבר, בנסיבות שונות בתכלית, שנעצרו אגב עימות מזוין, לפנות לקבלת מידע על אודותם, איננה אלא בגדר חסד, לפני משורת הדין, המסור לשיקול דעתם הבלעדי של גורמי הביטחון" (ההדגשה הוספה).

13. ביום 22.10.23 הגישו המוקד ועותרות ציבוריות אחרות עתירה נוספת, שנייה במספר, למתן צו "הביאס קורפוס" בשמם של עשרה תושבי רצועת עזה (בג"ץ 7637/23 קשטה נ' צבא הגנה לישראל (6.11.23) (להלן: **עניין קשטה**)). על-פי הנטען בעתירה שנייה זו, העותרים הפרטניים הוחזקו על ידי גורמי הביטחון של ישראל ובני משפחותיהם פנו אל המוקד וביקשו סיוע באיתורם.

צילום העתירה בעניין קשטה מצורף ומסומן מש/2.

14. במסגרת ההליך בעניין קשטה, ולאחר שפנו העותרים דשם לתיבת דואר אלקטרוני ייעודית שהוקצתה לכך אגב ניהול ההליך, נשלח מענה מטעם המטה לביטחון לאומי אל העותרים. מענה זה, שניתן לפני משורת הדין ומבלי לגרוע מכל טענה מטענות המדינה בנושא ומבלי להביע כל עמדה ביחס לפניות דומות עתידיות, כלל פירוט ביחס לכל אחד מהעותרים דשם. בתוך כך, נמסר כי העותרים נמצאים בידי רשויות מדינת ישראל: אחד מהם עצור בשירות בתי הסוהר ותשעה נוספים מוחזקים על ידי צה"ל במחנה עופר ובמחנה ענתות.

15. ביום 6.11.23 ניתן פסק הדין בעניין קשטה, המקבל את בקשת העותרים 1-10 דשם (והם בלבד) למחוק את העתירה, משהיא התייתרה, ככל שהדבר נוגע לסעד הראשון שם, "ללא שמירת הטענות", שבאו על פתרון". בצד זאת, בית המשפט הנכבד מצא **לדחות את העתירה לגופה** ביחס לשני הסעדים הנוספים בהתבסס על קביעות בית המשפט בעניין אלאחד.

16. ביום 2.11.23, תוך כדי ניהול ההליך בעניין קשטה, הגיש המוקד עתירה נוספת למתן צו הביאס קורפוס במסגרת בג"ץ 7946/23 אבו עאבד נ' צבא הגנה לישראל (13.11.23) (להלן: **עניין עאבד**) בשמם של 568 תושבי רצועת עזה, אשר על פי הנטען שהו בישראל מכוח היתרים ונעצרו והוחזקו על ידי גורמי הביטחון של ישראל לאחר פרוץ המלחמה, ובני משפחותיהם פנו אל המוקד וביקשו סיוע באיתורם. עתירה זו פחות רלוונטית לענייננו שכן אינה עוסקת בעצורי התמרון הקרקעי ברצועת עזה, ולכן די אם נציין כי זו נמחקה בפסק דינו של בית המשפט הנכבד ביום 13.11.23.¹

¹ בעניין דומה תלויה ועומדת עתירה פרטנית בהליך בג"ץ 1608/24 זיארה נ' צבא הגנה לישראל.

17. החולייה הבאה בשרשרת העתירות הינה העתירה שהוגשה בעניין ואדי מטעמם של עותרים שונים, חלקם עצורים אשר נטען כי נעצרו על-ידי כוחות הביטחון במסגרת התמרון הקרקעי ברצועת עזה. עתירה זו, כמוזכר לעיל, נדחתה על הסף בשים לב לכריכתה סעדים שונים בעניינם של עותרים השונים זה מזה בנסיבותיהם.
18. ארבעה ימים בלבד לאחר מכן הוגשה עתירה חדשה, זו הפעם מטעם שורה של עותרים ציבוריים, ובהם המוקד, בג"ץ 1537/24 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' הממשלה. אחד מתוך שני הסעדים המבוקשים בה, הוא כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבים למסור "לוועד הבינלאומי של הצלב האדום פרטים באשר לכלל האסירים והעצורים הפלסטינים מרצועת עזה ומהגדה המערבית המוחזקים במשמורת הצבא ושירות בתי הסוהר" (להלן: העתירה בבג"ץ 1537/24).
19. אם נדרשנו למכלול הליכים אלו, אין זאת אלא משום שהעתירה דן מסתפקת בתיאור חלקי ביותר (אם בכלל) של ההליכים הקודמים שהוזכרו לעיל, מבלי להידרש ולהתמודד עם קביעותיו המהותיות של בית משפט נכבד זה שפורטו לעיל.
- זאת ועוד – העתירה דן כלל אינה מביאה בפני בית המשפט הנכבד את העובדה כי תלויה בפניו עתירה נוספת, אשר אחד מן הסעדים המבוקשים בה אינו דורש למסור מידע למשפחות עצורי התמרון הקרקעי, אלא טוען שאת המידע יש למסור לידי הצלב האדום. מטבע הדברים, היה על העתירה דן להידרש ליחסי הגומלין בין שני ההליכים האמורים, לרבות בשים לב לסעד השני שהתבקש בה. כזאת, לא נעשה.
20. בכך, בכל הכבוד, נפל פגם בהתנהלות העותר, וזאת בהיבטים של חובת הגילוי וניקיון הכפיים; ולעמדת המשיבים יש לדחות את העתירה דן על הסף, ולו מן הטעם הזה. וראו, בשינויים המחויבים, את האמור בסעיף 9 לפסק הדין בבג"ץ 6949/21 טנטורי נ' מדינת ישראל (19.12.21).
21. טעם נוסף לדחייתה של העתירה על הסף, מצוי בכך שלא עלה בידי העותר לעמוד בנטל הרובץ לפתחו להצביע על מקור בדין המצדיק את מתן הסעד הראשון המבוקש.
22. על-פי הנתען בעתירה, העותר נעצר על ידי כוחות הביטחון ברצועת עזה, ואחיו של העותר פנה למוקד בבקשה לסייע באיתורו; כמו כן, צורפה לעתירה פנייה מטעם המוקד מיום 5.3.24 לכתובת הדואר האלקטרוני anatot.idf@gmail.com, לאיתור העותר. באותו יום ניתן מענה, לפיו: "היי הוא לא אצלני (אצלנו, הח"מ)".

כן צורפו פניות מטעם המוקד "במישור העקרוני" מיום 12.10.23 ומיום 13.12.23, שנעשו ליועצת המשפטית לממשלה ולפרקליטה הצבאית הראשית (פניות שהובאו לידיעת בית המשפט הנכבד גם בחלק מן העתירות הקודמות שהוזכרו לעיל). יוער, כי פניות אלו קודמות למועד מעצרו הנטען של העותר (15.2.24 לכל המוקדם).

23. כפי שהוסבר בסעיף 10 לעיל, גם העותר דן נעצר אגב פעילות כוחות הביטחון ברצועת עזה והחזקתו כעת בידי רשויות מדינת ישראל נעשית כדין, מכוח אסמכתא חוקית. בצד זאת, ולעניין מסירת מידע לקרובי משפחתם של עצורים מרצועת עזה, שנעצרו אגב העימות מזוין, אין למשיבים אלא להפנות לקביעות בית המשפט הנכבד שניתנו אך לפני חודשים ספורים **בעניין אלואחד** :

17. כפי שהעידו כבר אויבינו הקדומים, "הנה נא שמענו כי מלכי בית ישראל כי מלכי חסד הם" (מלכים א כ, ל"א); האפשרות שניתנה לקרובי משפחתם של עצורים מרצועת עזה, בעבר, בנסיבות שונות בתכלית, שנעצרו אגב עימות מזוין, לפנות לקבלת מידע על אודותם, איננה אלא בגדר חסד, לפנים משורת הדין, המסור לשיקול זעתם הבלעדי של גורמי הביטחון" (ההדגשה הוספה).

24. הנה-כי-כן, בהתאם לפסיקתו של בית המשפט הנכבד, לא מוטלת על המשיבים חובה למסור מידע במענה לפנייה ישירה של בני משפחתם של עצורים מרצועת עזה שנעצרו אגב ובמהלכו של עימות מזוין, כמבוקש בעתירה. העתירה דן אינה מתמודדת עם קביעה זו, ואף בשל כך דינה להידחות על הסף.

25. אשר לטענות העותר במסגרת הסעד השני שהתבקש בעתירה, יושם אל לב כי סעד זה חורג מענייני הפרטני של העותר וממילא משיק הוא לסעדים האחרים שהתבקשו בעתירה שהוגשה בבג"ץ 1537/24. עמדת המדינה בסוגיות אלו תוגש במסגרת תגובתה בבג"ץ 1537/24, ואין מקום להידרש לכך במסגרת העתירה דן; ואף לא במסגרת עתירות פרטניות נוספות דומות שהוגשו בימים האחרונים לבית המשפט הנכבד, כמפורט בסעיף 5 לעיל.

26. אשר לסעד השלישי המבוקש ביחס לפגישת העותר עם עורך דין, יצוין כי ההסדרים הרלוונטיים ביחס לפגישת העותר עם עורך דין מצויים בחיקוקים הרלוונטיים, וכבר נפסק בהקשר זה כדלקמן :

"באשר לשני הסעדים הנוספים – כעולה מתגובתם המקדמית של המשיבים, רק העותרים 561 ו-557 מוחזקים כיום על-ידי כוחות הביטחון בישראל מכוח החיקוקים. בחיקוקים נקבעו בין היתר [...] והסדרים ביחס לפגישה עם עורך דין. ככל שלעותרים יש טענות בהתאם לחיקוקים אלה, זכויותיהם שמורות להם" (עניין **עאבד**, פסקה 3).

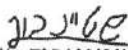
יתרה מזאת, יצוין כי בפני בית המשפט הנכבד תלויה ועומדת עתירה חוקתית, שהוגשה על ידי מספר עותרים ציבוריים ובהם המוקד להגנת הפרט, העוסקת בחוקתיות "ההוראות בחוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים (תיקון מס' 4 והוראת השעה – חרבות ברזל), התשפ"ד-2023, שעניינן משך הכליאה הזמנית, משך הזמן לביקורת שיפוטית, משך מניעת המפגש עם עו"ד ואופן הביקורת השיפוטית" (בג"ץ 1414/24 הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל נ' הכנסת, פסקת הפתיחה של העתירה; ההדגשה הוספה – הח"מ).

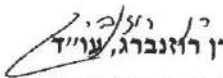
אף בכך יש כדי ללמד כי העתירה שבכותרת, המגדירה עצמה כעתירת הביאס קורפוס, אינה האכסניה המתאימה לביורר טענות העותר ביחס לסעד השלישי.

27. על יסוד כלל האמור לעיל, המשיבים יטענו כי דין העתירה דנן להידחות על הסף.

28. העובדות המפורטות בסעיפים 10 ו-23 לתגובה זו נתמכות בתצהירה של רס"ן ענב פלטין, קמב"ץ עצורי אויב.

היום, ט"ז באדר ב תשפ"ד
26 במרץ 2024

מתן שטיינבוך, עו"ד
עוזר ראשי במחלקת הבג"צים
בפרקליטות המדינה

רון רוזנברג, עו"ד
סגן בכיר א' במחלקת הבג"צים
בפרקליטות המדינה